

เสน่ห์
รัก
หมอ
ทวดาหมื่น

หมิงเย่า 明药 เขียน
เสาสลักเปิดย่าง, จินอันเหวิน แปล

**แฉ่่มใสขอส่งมอบควารมร้ก
แลละแบ่งปันควารมสุขใ้ได้มพ้ันที่ใใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเร่องราวควารมสุข ักบ มากกว่าร้ก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

เซียวจิ้งเจิงก้าวไปข้างหน้าและโอบกอดนาง

เขากอดนางไว้ในอ้อมแขนอย่างแนบแน่นพร้อมกระซิบเอ่ยต่อนาง
"ไว้เจ้ากลับมาข้าจะเข้าพิธีค้ำน้ำพาดิน แต่งงานเป็นสามีภรรยากับเจ้า
พวกเราจะได้เป็นครอบครัวเดียวกัน"

เซวียเหมยคิด นี่ช่างล่อใจไม่น้อยเลยทีเดียว

เซียวจิ้งเจิงกล่าวต่อ "เจ้าเป็นชายาข้าก็ไม่จำเป็นต้องมีแผ่นทองคำ
จารึกพระราชโองการของราชสำนัก"

เซวียเหมยเอ่ย "หม่อมฉันต้องการ!"

แนะนำตัวละคร

- * เขียวเหมย อดีตแพทย์ทหารอากาศ วิชาญฉันทะภูมิติมาเป็นคุณหนูใหญ่แห่งจวนหย่งหนิงไห่ มีหัวงมิตีและเครื่องแสดงผลส่วนบุคคลติดตัวมาด้วย เป็นทาสแมวตัวจริง
- * เขียวจิ้งเจิง ซินอ่องที่เป็นลูกหลงของฮ่องเต้องค์ก่อน มีชื่อเสียงเลื่องลือจนถูกขนานนามว่า 'เทพสงคราม' มักประจำการอยู่ที่ชายแดน
- * กุ่ยหรง จานอวี่ของขงหยง เคยแฝงตัวไปอยู่กับองค์หญิงเป่าชิง อยากได้เขียวเหมยเป็นเยียนจื่อของตน
- * จาเหอถัน แม่ทัพกลางของราชสำนักขงหยง และเป็นหัวหน้าเผ่าถงหลัว ยังเป็นคนหนุ่ม
- * กานอี่เจียง คนของกุ่ยหรง ลอบมีสัมพันธ์กับเงินเว่ยร่ว เป็นสายลับที่แฝงตัวอยู่ในไป๋หย่า

499

เขาเลวร้ายยิ่งกว่าท่านต้องน้องเสียอีก

อันตันเชียวย้ายเข้าไปอยู่ในจวนองค์หญิงและเริ่มเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง
ไม่ออกไปที่ใด

จินผิงพยายามหาทางแฝงตัวเข้าไป แต่อันตันเชียวตื่นตัวระแวด
ระวังมาก และดูเหมือนว่าที่จวนองค์หญิงเองก็มีผู้ช่วยของอันตันเชียว
อยู่อีก

เซวียเหมยบอกจินผิงว่าอย่าแหวกหญ้าให้รู้ตื่น

"ไม่เป็นไร ให้นางส่งบลก่อน" เซวียเหมยกล่าว "พวกเราแค่รอไป
ก็พอแล้ว นางจะต้องมีของขวัญชิ้นใหญ่ส่งมาให้พวกเราอย่างแน่นอน"

จินผิงกล่าว "คุณหนู บ่าวยังไม่ค่อยวางใจนัก"

"อย่าคิดมาก ไม่ตายสุดท้ายของนางจะต้องใช้รับมือกับข้าแน่"
เซวียเหมยพูดด้วยรอยยิ้ม

บนใบหน้าของจินผิงปรากฏความกังวลขึ้นมาในช่วงพริบตา

เซวียเหมยกลับไม่ยี่หระ "ข้าเร็วอย่างไรก็ต้องมาถึง"

เพื่อการครั้งนี้ เซวียเหมยพูดคุยกับเซียวจิ้งเจิงตามลำพัง อยากถามว่าเขาคิดเช่นไรกับเรื่องนี้

"หม่อมฉันบอกไปหลายหนแล้ว..." เซวียเหมยเอ่ย

เซียวจิ้งเจิงนั่งบนเตียงเตากับนาง ถัดกันมีแจกันกระเบื้องรูปร่างบิดเบี้ยวที่ใส่ดอกเหมยไว้มั่งหนึ่ง

ดอกเหมยยังคงเบ่งบานมาจนถึงฤดูวสันต์ นี่เป็นลักษณะอากาศของเมืองไป๋หย่า แจกันดอกเหมยนั้นไร้ความประณีต ต่างจากแจกันที่พบในจวนของขุนนางในเมืองหลวงอย่างลิบลับ ถึงอย่างนั้นกลิ่นของดอกไม้ยังคงหอมละมุนและเย็นรื่น

เซียวจิ้งเจิงดมกลิ่นดอกไม้อย่างเงียบๆ และมองไปที่เซวียเหมย

ไฟที่กลางหาวควัของนางคล้ายกับเปลวเพลิง รวกับมีกลีบดอกล่าเหมยที่ตกลงบนหาวควัของนาง ย้อมออกมาเป็นสีสดดงามเช่นนี้

เขาไม่อาจทำใจปล่อยนางไปเป็นอันขาด

แต่นางก็พูดถึงหลายครั้งแล้ว แม้ไม่ได้นั่งนับอย่างละเอียด ทว่าอย่างต่ำต้องมีถึงสามครั้งเป็นแน่

นางอยากไปมากจริงๆ

ทุกคนมีความปรารถนาที่จะตอบแทนรับใช้บ้านเมือง เมื่อเคยเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อแผ่นดินและราษฎรในแผ่นดินนี้ก็จะรักและหวงแหนที่แห่งนี้

บางทีหากเซวียเหมยได้เป็นสายลับให้กับแคว้นเหลียง นางอาจจะถือว่าตนเป็นชาวเหลียงอย่างแท้จริงก็เป็นได้ เมื่อมีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ นางก็จะอยู่ที่นั่นตลอดไป

นางเจ็ยวฉลาด เจียบแหลม คล่องแคล่วว่องไว แล้วยังมีห้วงมิติให้ใช้กลโกงได้อีก

เซียวจิ้งเจิงเป็นเหมือนบิดาสู่วัยที่ไม่ยอมปลงยอมมีบุตร แต่นกอินทรีย่อมผลักรูกลูกอินทรีของตนลงจากหน้าผาเพียงเพื่อให้พวกมันดิ้นรนเอาตัวรอดตอนที่ร่วงตึงลงไป ออกแรงอย่างหนักจนสองปีกโชกเลือด แล้วโฉบบินต่อไปจนถึงสวรรค์เก้าชั้นฟ้า*

ตอนนี้ถึงเวลาที่เขาคงผลักรูเซียวเหมยลงจากหน้าผานี้

หัวใจของเขาราวกับถูกบีบรัด ลมหายใจก็แผ่วหายช้าลง

"หากเจ้าอยากไปจริงๆ เช่นนั้นก็ได้อ แต่เจ้าต้องลงนามในหนังสือปฏิญาณทำตามคำสั่งทางทหาร" เซียวจิ้งเจิงกล่าว

เซียวเหมยยินดีปรีดา "หม่อมฉันทำได้แน่นอน! ว่าแต่ปฏิญาณว่าอย่างไรหรือเพคะ"

"รอตกลับมาให้ได้ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด สิ่งเดียวที่เจ้าต้องทำคือรักษาชีวิตตน" เซียวจิ้งเจิงเอ่ย "เจ้าต้องทำข้อนี้ให้ได้ ข้าถึงจะอนุญาตให้เจ้าไป"

เซียวเหมย "..."

หนังสือปฏิญาณทำตามคำสั่งทางทหารนี้ผิดจากหลักการปกติเหมือนกับคำพูดที่ว่า 'ใครไม่มา ยกมือขึ้น' แต่เซียวเหมยกลับเข้าใจความรู้สึกของเขา

เขายอมอ่อนข้อให้มากถึงเพียงนี้ นี่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว

นางพยักหน้าอย่างแรง "หม่อมฉันจะรอตชีวิตกลับมาแน่นอนเพคะ! เมื่อตกอยู่ในอันตราย หม่อมฉันจะซ่อนตัวอยู่ในห้วงมิติ ต่อให้ปลิดชีพกู่ยหรงไม่สำเร็จ หม่อมฉันก็จะเอาชีวิตตนเองให้รอดก่อน!"

* สวรรค์เก้าชั้นฟ้า ในตำนานโบราณกล่าวกันว่าสวรรค์มีเก้าชั้น เรียกว่า 'เก้าชั้นฟ้า' โดยสวรรค์ชั้นเก้าคือชั้นสูงสุด

สีหน้าของเซียวจิ้งเจิงยังคงเคร่งขรึม

ครั้งนี้เซียวจิ้งเจิงมาแปลก เขาหยิบพู่กันและกระดาษขึ้นมา ให้เซวียเหมยลงนามในหนังสือปฏิญาณทำตามคำสั่งทางทหารว่าจะต้องรอดชีวิตกลับมาตามที่ว่าไว้

เซวียเหมยประทับลายนิ้วมือลงไป แล้วเขาก็เก็บกระดาษไปอย่างระมัดระวัง

"ต่อแต่นี้ไปเจ้าคือทหารหน่วยกล้าตายของข้า" เซียวจิ้งเจิงยื่นขึ้นมองดูเซวียเหมยด้วยสายตาดูจริงจัง "ข้าขอสิ่งให้เจ้าไปขงหนุเพื่อเอาหัวของกู่หยงมา พร้อมกับปกป้องชีวิตของตนเองด้วย!"

เซวียเหมยก็ยื่นยึดอกหลังตรง ขานตอบด้วยความเคารพ "เพคะ!"
นางไม่ยิ้ม

ขณะนี้ดูเหมือนว่านางจะได้เจอกับความรับผิดชอบของตนแล้ว

นางล่องลอยอยู่กลางอากาศมาโดยตลอด จู่ๆ ก็เหมือนถูกดึงลงมาจอดที่นี่ยังเป็นทางการ

เซียวจิ้งเจิงก้าวไปข้างหน้าและโอบกอดนาง

เขากอดนางไว้ในอ้อมแขนอย่างแนบแน่นพร้อมกระซิบเอ่ยต่อนาง "ไว้เจ้ากลับมาข้าจะเข้าพิธีค่านับฟ้าดิน แต่งงานเป็นสามีภรรยากับเจ้า พวกเราจะได้เป็นครอบครัวเดียวกัน"

เซวียเหมยคิด นี่ช่างล่อใจไม่น้อยเลยทีเดียว

เซียวจิ้งเจิงกล่าวต่อ "เจ้าเป็นชายาข้าก็ไม่จำเป็นต้องมีแผ่นทองคำจารึกพระราชโองการของราชสำนัก"

เซวียเหมยเอ่ย "หม่อมฉันต้องการ!"

เซียวจิ้งเจิงกระชับแขนแน่น รวากับว่าอยากจะรัดนางให้ตายไม่ให้

นางก่อกวนได้ในตอนนี้

นางหัวเราะออกมาเสียงดัง

พอเขาคลายมือออก เขียวเหมยก็จับหน้าเขา เขย่งปลายเท้าขึ้น ประทับจุบลงบนริมฝีปากเขาแล้วพูด "ห้ามกลับค่านะเพคะท่านต้องอย่าลืมล้างเนื้อล้างตัวให้สะอาด รอหม่อมฉันกลับมา"

เขียวจิ้งจิงกล่าว "เจ้าไม่พูดจาเหลวไหลสักวันแล้วอดอันตันใจมากนักรึอ"

เขียวเหมยหัวเราะแหยๆ "หม่อมฉันชินเสียแล้วเพคะ"

"แก่นิสัยเขานี้เสีย!"

"เพคะฯ ท่านต้องว่าอย่างไร หม่อมฉันก็จะทำตามนั้น" เขียวเหมยโอนอ่อนผ่อนตาม ป้องกันไม่ให้เขียวจิ้งจิงเปลี่ยนใจ

ในความเห็นของนาง ความไว้วางใจที่เขียวจิ้งจิงมีต่อนางนั้น นับเป็นการถูกรางวัลอย่างหนึ่ง

เขายอมรับความสามารถของนาง ยอมรับวิธีการของนาง และเต็มใจที่จะให้นางไปเลี้ยง เขียวเหมยซาบซึ้งใจอยู่ไม่น้อย

เมื่อสงครามของหนูสิ้นสุดลง เขียวเหมยก็จะไปเที่ยวชมภูเขาลำธารด้วยกันกับเขียวจิ้งจิงได้แล้ว

พวกเขาจะไปเที่ยวดูแคว้นฉู่ แคว้นฉี หรือแม้แต่แคว้นเว่ยด้วยกัน แคว้นเว่ยเป็นสถานที่พิลึกพิลั่น ตั้งอยู่ในพื้นที่แถบเหอหนานของยุคหลัง แคว้นใดๆ ก็สามารถถูกรานรั้งแคว้นที่นั่นได้ อีกทั้งเส้นเขตแดนนั้นยังเป็นกองทัพของแคว้นอื่น ไม่ใช่ของพวกเขาสอง

พวกเขาก็ปล่อยทุกอย่างให้ผ่านไป

ใครคิดจะกัดก็ปล่อยให้เขากัดไป แล้วค่อยรอแคว้นอื่นล้างแค้นให้

พวกเขา โดยการยืมกองกำลังจากดินแดนของพวกเขาไป

พวกเขาทำเช่นนี้จนอยู่รอดมาได้อีกหลายร้อยปี ส่องได้ก็ผลัดเปลี่ยน
ไปที่ละพระองค์

ดูท่าจะเป็นสถานที่ที่น่าสนใจน่าดู

เขวียเหมือนอยากยึดครองที่นั่นแล้วใช้เป็นศูนย์บัญชาการ คอย
ควบคุมอีกสามแคว้นที่เหลือ

แน่นอนว่าก่อนอื่นต้องสร้างความสงบให้เมืองไปหยาปลดสงคราม
ไปสักยี่สิบปีก่อน

กู่หยงจะต้องตาย...หลังเขาตายชาวซงหนูก็ไม่อาจหาชนชั้นสูง
คนอื่นมาครองบ้านครองเมืองได้ในทันที ทั้งเผ่าซงหนูจะเกิดความขัดแย้ง
ภายในเป็นระยะเวลาหนึ่ง จากนั้นชนเผ่ากลุ่มใหม่และชนชั้นสูงกลุ่มใหม่
ก็จะผงาดขึ้นมา

ในระหว่างขั้นตอนการล้างไฟใหม่ทั้งหมด พวกเขาก็ไม่มีเวลาที่จะ
รุกรานข้ามเส้นแบ่งเขตแดนมา

นี่คือภารกิจใหญ่แห่งแผ่นดิน!

สิ่งที่เขวียเหมือนต้องทำในตอนนี้อร่อให้อุบายของอันตันเชี่ยวชาญสำเร็จ
จากนั้นนางก็จะจงใจตกหลุมพราง ตามไปยังซงหนู ทำให้กู่หยงคิดว่า
แผนการนางล้มเหลว จึงทำให้นางถูกลักพาตัวมาได้

ในคืนนั้นเขวียเหมือนเรียกไฉ่ยวนและจินผิงเข้ามาบอกแผนการของตน
ให้พวกนางฟัง

เรื่องนี้ถือเป็นความลับสุดยอด แต่เพราะจินผิงและไฉ่ยวนเป็น
คนสนิทของเขวียเหมือน พวกนางทั้งคู่ไว้วางใจได้มากที่สุด

"ไม่ได้นะเจ้าคะ!" ไฉยวนฟังแล้วเป็นกังวล "นั่นอันตรายมากนะเจ้าคะ!"

"หากไม่อันตรายก็ไม่ต้องรอให้ข้าไปลงมือเองแล้วสิ" เซวียเหมยพูดกลับหัวเราะ "ไม่เป็นไรหรอก แค่อันตรายชั่วคราวก็แล้วกัน ข้าจะระวัง"

"ก็ไม่ได้ยุติ!" ไฉยวนร้อนใจจนเกือบจะร้องไห้ "หากท่านเป็นอะไรขึ้นมา พวกเราจะทำอย่างไร ท่านบอกว่าจะดูแลพวกเราเจ้าคะ"

เซวียเหมยเอ่ย "ก็นั่นอย่างไร ข้าจะเอาตัวรอดกลับมาแน่นอน"

ไฉยวนแทบอยากกอดขารั้งเซวียเหมยไว้ด้วยซ้ำ

จินผิงฟังเสียงร่ำไห้ของไฉยวนอย่างเงียบๆ โดยไม่ส่งเสียงอะไร

เซวียเหมยปลอบใจไฉยวนอยู่เป็นนาน

เมื่อไฉยวนรู้ว่าร่ายองเห็นชอบก็พลันหมดความรู้สึกดีที่มีต่อร่ายองไปจนสิ้น คิดว่าท่านต้องผู้นี้ให้คุณหนูไปเสี่ยงอันตราย เขาไม่ใช่คนที่พึ่งพาได้ และไม่ใช่คนที่ดีพอสำหรับคุณหนูอีก

"...จริงต้องน้อยกว่าเขาอีก!" ไฉยวนโกรธมากจนยังปากไม่อยู่

เซวียเหมยกล่าว "เจ้าใจเย็นหน่อย ร่ายองดีที่สุดในแล้ว เรื่องนี้จะคัดค้านไม่ได้"

ไฉยวน "..."

จินผิงฟังอยู่เงียบๆ รอจนไฉยวนยอมรับความจริงได้และสงบนิ่งลง ราวกับคนหมดอาลัยตายอยาก นางจึงได้เอ่ยปากขึ้น

500

ชั่วชีวิตที่สัปดาห์

จิ้นผิงไม่ได้ร้องไห้คร่ำครวญ และไม่ได้ร้องไห้ให้เซวี่ยเหมยไปขยงหนูนางเพียงถามอย่างใจเย็น "คุณหนู บ่าวขอแปลงโฉมปลอมตัวเป็นองค์หญิงเปาซิงติดตามท่านไปขยงหนูด้วยได้หรือไม่เจ้าคะ"

เซวี่ยเหมยตกใจกับความคิดนี้ของจิ้นผิง

"ไม่ได้!" เซวี่ยเหมยพูด "องค์หญิงเปาซิงเคยนอนกับก๊วยหรงมาก่อน หากก๊วยหรงไม่เกลียดนาง เขาก็จะนอนกับนางอีก หากเกลียดนาง เขาก็จะฆ่านาง เจ้าอยากนอนกับเขาหรืออยากตายเล่า"

"คุณหนูปกป้องบ่าวได้" จิ้นผิงตอบอย่างมั่นใจ "ขอแค่ไม่ตายอย่างอื่นก็ไม่ใช่ปัญหา"

เซวี่ยเหมย "..."

ไฉ่ยวนที่สงบเยือกเย็นลงบ้างแล้วก็ราวกับมีดอกไม้แบ่งบานในหัวใจสีเทาของนาง "เช่นนั้นข้าก็จะไปด้วย! จิ้นผิง เจ้าก็แปลงโฉมให้ข้า"

ไปด้วยเลย ให้ข้ากลายเป็นอันตันเขียวแล้วกัน"

เซวียเหมย "..."

สาวใช้สองคนนี้บ้าบิ่นถึงขั้นนี้เสีย

เซวียเหมยให้พวกนางสองคนสงบสติอารมณ์

"เข้าไปที่ซิงหนูไม่ใช่เพื่อเที่ยวเล่น แต่เพื่อสังหารคน ฆ่าคนแล้วก็ต้องล่าถอย ถอยออกมาคนเดียวย่อมคล่องตัวกว่าสามคน" เซวียเหมยกล่าว "ห้ามใครพูดจาเหลวไหลอันใดอีก!"

นางแสดงอำนาจของผู้เป็นเจ้านายออกมาอย่างหาได้ยาก

จินผิงและไฉยวนต่างก็อดทักท้วงไปตามๆ กัน

เซวียเหมยเรียกจินผิงอีกครั้ง "ไฉยวนที่ข้าพูดหรือไม่ ไม่นับญาติให้ปลอมตัวเป็นใครตามข้าไปที่ซิงหนูทั้งนั้น มิเช่นนั้นข้าจะส่งตัวเจ้าคืนให้ท่านเอง"

จินผิงมองเซวียเหมยไม่วางตา

นางมาอยู่กับเซวียเหมยเกือบสองปีแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่นางไฉยวนเซวียเหมยเอ่ยจาหนักเช่นนี้

จินผิงรู้แจ้งแล้วว่าผู้เป็นนายไม่ต้องการให้ผู้ใดตามไปจริงๆ

"ป่าวไฉยวนแล้วเจ้าคะคุณหนู" จินผิงกล่าว

เซวียเหมยพยักหน้าและบอกให้จินผิงกับไฉยวนถอยออกไป

เดินออกจากห้องมาแล้วไฉยวนก็ยังปาดน้ำตาอยู่

เมื่อตื่นขึ้นมาในเช้าวันรุ่งขึ้นดวงตาของไฉยวนก็บวมแดง เห็นได้เลยว่านางร้องไห้มาครั้งคืน

เซวียเหมยเห็นแล้วก็ทำใจแข็งเมื่อนางไป

จินผิงคล้ายกลับไปนั่งเสียบอีกครั้ง เหมือนกับตอนที่เพิ่งมาอยู่ข้างกาย
เซวียเหมย

สรุปแล้วการผจญภัยของเซวียเหมยทำให้หัวใจของสาวใช้ทั้งสองคน
แตกสลาย

วันนี้ไฉ่ยวนจะออกไปซื้อของให้โรงผลิตยาของหลูเหวิน และ
ถือโอกาสไปดูโรงเตาเผาด้วย

มีโรงเตาเผาแห่งหนึ่งในเมืองไป๋หย่า เป็นศิษย์อาจารย์สองคน
ช่วยกันทำ พวกเขาทั้งสองเป็นคนท้องถิ่นที่ไม่ยอมออกจากบ้านเกิดไป
ที่ใด

สองคนศิษย์อาจารย์ฝีมือหยาบไม่ประณีต เมื่อปลายปีที่แล้ว
หลูเหวินจึงได้เขียนจดหมายขอให้คนที่บ้านส่งปรมาจารย์เครื่องลายคราม
หลายคนจากเมืองหลวงมายังเมืองไป๋หย่า โดยให้สัญญาว่าจะจ่ายให้
พวกเขาสิบเท่าของค่าจ้าง ถึงได้มาทั้งหมดสามคน

สิ่งที่ปรมาจารย์ทั้งสามต้องสร้างคือขวดกระเบื้องที่เหมาะสมกับ
การปิดผนึก ใช้บรรจุยาชาและชิงเหมยซู งานที่ต้องใช้ความประณีต
ละเอียดลออพรรณนี้พวกเขาทำได้อย่างซ้ำของ

โดยปกติแล้วเซวียเหมยจะเป็นผู้จัดหาเข็มที่ใช้ในการฉีดยาให้
ขยะทางการแพทย์ที่เซวียเหมยเก็บกลับเข้าไปในห้วงมิติ นางก็จะ
ต้องฆ่าเชื้อซ้ำ ไม่ยอมทิ้งมันไปอีก

ไฉ่ยวนตั้งใจจะไปดูที่โรงผลิตยาสักหน่อย

ตอนที่นางจะออกไปก็ได้พบกับเจิงหลันเทา

เจิงหลันเทาพินิจมองนางอย่างสงสัย เมื่อเห็นว่าดวงตาของนางบวม
เขาก็เริ่มกังวลขึ้นมาทันที "พี่ไฉ่ยวนเป็นอะไรไป ดูเหมือนร้องไห้มาเลย"

"ข้าไม่เป็นไรเจ้าค่ะ แค้นอนมากเกินไป" ไฉยวนตอบอย่างเฉยเมย เป็นอย่างมาก

นางหันหลังกลับและเดินออกไป

เจิ้งหลันเทาต้องกินแกงประตูปิดเช่นนี้ด้วยความเซินอายแปลกๆ

"บอกข้ามา ใครรังแกเจ้า ข้าจะจัดการคนผู้นั้นให้" เจิ้งหลันเทา สะกดกลืนความเซินอายไว้แล้วเดินตามไฉยวนไป

ไฉยวนตอบ "คุณหนูใหญ่ของข้า"

เจิ้งหลันเทาชะงัก

ช่างมันเถอะ ทำเป็นว่าข้าไม่ได้พูดแล้วกัน

ไฉยวนเดินไปต่อ

เจิ้งหลันเทา ก็อายเกินกว่าจะตามนางต่อแล้ว

หลายวันต่อมาชีวิตของเขียเหมยก็ดำเนินไปอย่างราบเรียบ

อันตันเชียวเก็บตัวอยู่ข้างกายองค์หญิง ไม่ก่อเรื่องก่อราวอะไรอีก แม้จะอยู่กับองค์หญิง นางก็ยังทำตัวนอบน้อม ไม่ออกไปวิ่งพล่านที่ใด

แน่นอนว่าเหตุผลหลักในตอนนี้นี้คือไม่มีใครต้อนรับนาง

ความนิยมที่อันตันเชียวมีเมื่อแรกมาที่นั่นแทบจะหมดสิ้นไปแล้ว ตอนนี้อย่างไรก็ล้วนหลบเลี่ยงนาง

อีกห้าวันต่อมาอันตันเชียวก็ยังคงไม่ก้าวไม่ขยับออกไปที่ใด แต่เขียเหมยกลับได้ยินข่าวบางอย่าง

"...ม้าในตำหนักเทพตายไปสองตัว บนตัวม้าเป็นแผลเปื่อยเน่า ไม่ทราบสาเหตุ มีจุดดำปรากฏบนแผลราวกับต้องคำสาป"

ชาวนี่จินผิงเป็นคนนำมาบอกแก่เซวียเหมย
 เซวียเหมยฟังแล้วก็สงสัยว่าเป็นโรคติดต่อทันที
 สมอลนางมิ่งงไปพักหนึ่ง

หากก่วยหรงเป็นคนลงมือทำเรื่องเช่นนี้ เช่นนั้นก็ยากจะลบล้างไปแล้ว
 แต่โรคติดต่อนั้นยากที่จะควบคุม หากนำโรคมาปล่อยในเมืองไปหยา
 ไม่กลัวว่าโรคจะกลับมาติดตนเองหรือหรงหรือ อย่างไรก็ตามถึงเพียงนี้
 คนสามารถป้องกันได้ แต่สัตว์ตัวเล็กตัวน้อยเช่นหนูจะรับมือป้องกัน
 ได้อย่างไร

เมื่อถึงตอนนั้นคนและสัตว์ของทั้งสองฝ่ายก็จะล้มตายไปเป็นเบือ
 ความสูญเสียของทางซงหนุจะมากกว่าความสูญเสียทางเมืองไปหยา
 หากทั้งคนทั้งสัตว์ตายหมดเกลี้ยงแล้วก่วยหรงจะไปเป็นจวนอวี่ให้ใคร

เขาคงจะไม่ทำร้ายผู้อื่นแล้วตนเองต้องมาเสี่ยงเช่นนี้หรือกระมัง
 เซวียเหมยพูดทันที "ข้าอยากไปดูสักหน่อย"

จินผิงกล่าว "คุณหนูฟังป่าวให้จบก่อน คนในตำหนักเทพว่ากันว่า
 มีแม่มดปรากฏตัวขึ้น"

เซวียเหมย "..."

"ตำหนักเทพนี้เป็นของธิดาเทพและสาวก พวกเขาเชี่ยวชาญใน
 การควบคุมคำสาปทุกชนิด และม้าของพวกเขาก็ไม่มีทางเกิดปัญหาขึ้น
 เห็นแต่จะมีดาวหายนะออกมา มักก็รู้ก่อน หากไม่กำจัดดาวหายนะทิ้งไป
 หลังจากที่มีม้าตายหมดก็จะถึงคราวคนที่ต้องตาย เมื่อถึงเวลาพวกเขาก็จะ
 มีจุดดำปรากฏขึ้นทั่วร่างเหมือนม้า" จินผิงกล่าว

แคว่มองปราดเดียวก็เห็นแล้วว่าเป็นอุบายที่แสนคunning

แม้เป็นอุบายเดิมๆ แต่ก็ยังได้รับความนิยมอยู่

ดังนั้นไม่ว่าอุบายจะมีมานานเพียงใดก็ยังถูกคนหยิบยกมาใช้

"แล้วเหตุใดถึงบอกว่ามีแม่มดเล่า"

"ม้าที่ตายทั้งหมดเป็นตั๊กแตนเจ้าค่ะ" จินฉิงกล่าว

เซวียเหมย "..."

ที่นั่นก็เป็นแผนของอันตันเซียวที่จะทำให้นักในเมืองไปหาพูดกันว่าเซวียเหมยเป็นแม่มด ตะโกนทูปตึนางไล่รำนาง

ตอนที่องค์หญิงเป่าซิงปาวประกาศว่าเซวียเหมยใช้คาถาอาคมล่อลวงใจคนได้ อันตันเซียวก็จัดประกายแผนการนี้ขึ้นมา แผนการดังกล่าวนี้จะสามารถบีบให้เซวียเหมยออกไปจากที่นี่ได้แน่นอนว่าจะสามารถฆ่าเซวียเหมยได้ด้วยเช่นกัน ขึ้นอยู่กับว่าจะปลุกปั่นผู้คนอย่างไร

หากเซวียเหมยไม่ยอมไปขยงหนู อันตันเซียวจะต้องรับผลกระทบที่ตามมาเอง

"อันตันเซียวเป็นคนทำ ช่างเถอะ ปลอຍให้นางได้ใจไปสักครั้ง ข้าสบโอกาสจากไปอย่างมีเหตุผลพอดี" เซวียเหมยกล่าว

จินฉิงรับคำ

จากนั้นพวกเซวียเหมยก็ปลอຍให้เรื่องราวดำเนินต่อไป

ม้าตั๊กแตนในตำหนักเทพตายอย่างอนาจจนนำไปที่ละสองสามตัว ไม่ต้องพูดถึงชาวบ้านทั่วไป แม้แต่แม่ทัพเองก็เป็นกังวล

"โรคระบาดกำลังมาหรือ"

"สาวกของธิดาเทพก็บอกเช่นนั้น เว้นแต่จะหาดาวหายนะเจ"

"เจ้าเชื่อเรื่องนี้ด้วยหรือ เหลวไหลจะตาย"

"เมื่อก่อนไม่เชื่อแล้วเป็นอย่างไร ตอนนั้นก็เคยสร้างปัญหามาแล้ว"

ครั้งหนึ่งมิใช่หรือ ม้าในตำหนักเทพศักดิ์สิทธิ์มาก พวกมันจะช่วยรับเคราะห์ให้ก่อน เชื่อไว้จะดีกว่า คราวนี้ม้าก็ตายอย่างน่าสังเวชนัก"

เมื่อห้าปีก่อนม้าในตำหนักเทพต้องร่วงตาย จากนั้นก็เกิดโรคระบาดในเมืองไปหยา ทำให้ผู้คนและทหารจำนวนมากต้องทนทุกข์ทรมานจากอาการท้องร่วง

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาชาวเมืองไปหยาก็ได้บริจาคเงินของตนเองบูรณะตำหนักเทพ

ในตำหนักเทพมีม้าอยู่เก้าสิบแปดตัว ตัวผู้ตัวเมียอย่างละสี่สิบเก้าตัว ในช่วงหลายปีมานี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนทุกคนเกือบลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิทว่าบรรดาสาวกสามารถรักษาโรคได้

"ธิดาเทพบอกว่าถึงเวลาอ่านสาเหตุดูการตายอันน่าสลดของม้าตัวเมียแล้ว" เมื่อข่าวแพร่สะพัดไปในเมืองก็ชักนำไปให้ทุกคนเกิดความตื่นเต้น "ตามหาผู้ที่มีดาวหายนะและแก้ไขภัยร้ายนี้ได้แล้ว"

เขวียเหมยก็เตรียมตัวพร้อมแล้วเช่นกัน นางบอกเขียวจิ้งเจิงว่า "อีกประเดี๋ยวหากมีคนโยนไข่เน่าใส่หม่อมฉัน หม่อมฉันจะด่ากลับไปสักสองประโยค ท่านต้องอยู่ข้างๆ อย่าได้ทรงโมโหไปนะเพคะ"

สันgramของเขียวจิ้งเจิงตึงแน่น โทสะของเขาพร้อมปะทุ

จากนั้นเขวียเหมยก็เลิกเข้าหาเล่น

นางรู้ว่าเขาปวดใจ

ทว่าเมื่อทุกข์หรงตาย พวกเขาก็จะสามารถมีช่วงเวลาที่มีความสุขได้มากยิ่งขึ้นไปอีก ขอแค่กัดฟันทนผ่านความยากลำบากพวกนี้ไปอีกสักหน่อยเท่านั้น

501

พระธรรมอาจารย์ก็ช่วยไม่ได้

ม้าตัวเมียในตำหนักเทพยังคงตายอย่างต่อเนื่อง จำนวนม้าที่ตายก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นทุกที

หลายคนบอกว่าเป็นโรคระบาดที่อาจแพร่สู่คนได้ ไม่มีใครกล้าไปดูเรื่องสนุกที่ตำหนักเทพ

ความเชื่อในเมืองไปหยามีความหลากหลายเป็นอย่างมาก แต่ความเชื่อของชาวจงหยวนมุ่งเน้นการใช้ได้จริงมาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว นั่นก็คือหากช่วยข้าได้ ข้าจะเชื่อเจ้า

ธิดาเทพและเหล่าสาวกสามารถขับไล่วิญญาณชั่วร้ายและรักษาโรคได้ พวกเขายอมมีผู้ศรัทธา และผู้ศรัทธาของพวกเขาก็ไม่น้อยไปกว่าสองศาสนาอย่างพุทธและเต๋าเลย

แม้ว่าลัทธิหมอผีจะได้รับการเผยแพร่มาจากเผ่าชงหนู แต่ก็หาได้มีผู้ใดสนใจตั้งคำถามของมันไม่ หลังจากลัทธิหมอผีเข้ามาก็ถูกปรับให้

เข้ากับคนที่นี้และกลายเป็นความเชื่อของทุกคนไป

การวิพากษ์วิจารณ์ยังคงมีมาอย่างไม่หยุดพัก

"จะมีโรคระบาดได้อย่างไรกัน" บางคนก็ไม่เชื่อ "พระพุทธรูปมีชีวิต
เพียงจะมาเยือนเมื่อเดือนที่แล้ว ทุกที่ที่เขาไปไม่มีทางเกิดโรคระบาดใหญ่
ถึงเพียงนั้น" ยามพูดเช่นนั้นก็เอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา

ทุกคนขอให้ธิดาเทพออกมาแถลงไขว่าม้าตัวเมียตายอย่างน่าสลดใจ
ด้วยโรคระบาดใด และควรรับมืออย่างไร

จนเมื่อม้าตัวเมียตายเกลี้ยงและถูกเผาไปหมดแล้ว ธิดาเทพก็ไป
อาบน้ำฝนสดเปลี่ยนเสื้อผ้าและปรากฏตัวต่อหน้าราษฎร

ธิดาเทพคนปัจจุบันเป็นสตรีวัยสี่สิบปี รูปร่างสูง แล้วก็ผอมแห้ง
เป็นพิเศษ นางแผ่กลิ่นอายลึกลับ ทำให้ดูมีพลังอำนาจบางอย่าง

นางอยากสร้างแท่นบูชาในตัวเมือง จากนั้นก็ค้นหาสาเหตุของ
การตายอันน่าสลดของม้าตัวเมียผ่านพิธีร่างทรงรำยา

ทุกคนล้วนไปมุงดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เขยียเหมยรู้ว่านี่เป็นพิธีที่มุ่งมาหาตน จึงต้องไปร่วมความครึกครื้น
ด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย

เพื่อให้ดูเข้าที่ เขยียเหมยจึงไม่ได้ไปคนเดียว แต่ยังพาสองพี่น้องหลูซุ
กับหลูเหวิน รวมถึงไฉ่ยวนและจินผิงไปด้วย

เขยียเหมยบอกพวกเขาว่าให้ทำตัวปกติ อย่าเผยพิรุณให้ถูกจับได้

ไฉ่ยวนปรับสีหน้าของตนให้นิ่งขึ้นตามคำสั่ง ส่วนจินผิงก็ไม่จำเป็นต้อง
พูดเยอะ ฝีมือการแสดงของนางเป็นมืออาชีพอยู่แล้ว

คาดไม่ถึงว่าน้องห้าของเขยียเหมยก็หยุดพักในวันนี้เช่นกัน

ด้วยกังวลว่าเขาจะยืมชื่อเสียงของนางหรือเขยิวจึงแจ้งไปใช้จน

กลายเป็นผู้มีอิทธิพลในกองทัพ เซวียเหมยจึงอนุญาตให้เขามาที่จวนแม่ทัพใหญ่ได้เพียงเดือนละครั้งเท่านั้น

เมื่อเดือนที่แล้วตอนเขาหยุดพักก็ยังคงซื้อของส่งกลับไปให้คนที่เมืองหลวง จึงไม่มีเวลามาพบนาง

คราวนี้เขาก็ได้ยินมาว่าธิดาเทพจะหาคนที่มีดาวหายนะ จึงตั้งใจว่าจะไปคุยกับพี่หญิงใหญ่เสียหน่อย

ไม่เจอน้องชายมาสองเดือน เซวียเหมยเห็นเขาแล้วก็รู้สึกว่าเขาสูงขึ้นน้อย

"พี่หญิงใหญ่ ประเดี๋ยวท่านพาเข้าไปกินอะไรดีๆ หน่อยนะขอรับ ข้ากินไม่ค่อยจะอิ่มเลย" เซวียรุ่มเอย้อ้อนวอนด้วยสีหน้าโศกเศร้า

หลูเหวินมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น "โอ้เอย ช่างน่าเวทนาจริงๆ"

"ในวันหน้าเขาจะกลายเป็นแม่ทัพ หลังกลับเมืองหลวงไปแล้วก็จะรับตำแหน่งอยู่ในกรมกลาโหมต่อ อย่างน้อยก็ต้องได้เป็นขุนนางชั้นสูงอย่างรองเสนาบดี เมื่อเป็นเช่นนี้เจ้ายังคิดว่าเขาดูน่าเวทนายอีกหรือ" เซวียเหมยถามหลูเหวิน

หลูเหวิน "..."

เขาหันไปหาเซวียรุ่ม สลัดความเห็นอกเห็นใจทิ้งไปจนหมด "กินขนมในชม จึงจะได้เป็นคนเหนือคน"*

เซวียรุ่ม "..."

เซวียเหมยไม่ได้รับปากว่าจะพาพวกเขาไปกินอะไร เพราะนางกังวลว่าหลังจบเรื่องแล้วพวกเขาจะกินอะไรไม่ลงอีก ก็เหมือนกับการพาสหายไปดูภาพยนตร์สยองขวัญสักเรื่องหนึ่ง เพราะเซวียเหมย

* กินขนมในชม จึงจะได้เป็นคนเหนือคน หมายถึงเมื่อได้ผ่านความยากลำบากแบบสุดๆ จึงจะได้บทเรียนที่ทำให้ตนเองแข็งแกร่งกว่าคนอื่น

เคยดูมาก่อนแล้ว นางรู้ว่าส่วนใดที่น่ากลัว และรู้ว่าตอนจบเป็นเช่นไร
จึงได้แต่ตั้งตารอดูสีหน้าของเหล่าสหาย

แต่ละคนมีความรู้สึกที่แตกต่างกัน

รอบๆ แท่นบูชามีผู้คนออกันอยู่เต็มไปหมด เบียดเสียดจนไม่อาจ
ก้าวไปข้างหน้าได้ พวกเขวียเหมือนจึงต้องอยู่ด้านหลังฝูงชน

ดีที่แท่นบูชาสูงพอให้สามารถมองเห็นธิดาเทพที่อยู่บนนั้นได้จาก
ระยะไกล นางเริ่มขยับกายรำรำแล้ว

ด้านข้างยังมีสาวกคนอื่นๆ นั่งรายล้อมคอยให้ความช่วยเหลืออยู่ด้วย

"น่าสนุกทีเดียว" เขวียรุ่นกล่าว

หลูเหวินพยักหน้า

หลูซู่สี่คิดว่าเขวียเหมยและพวกสาวใช้ของนางมีท่าทีแปลกไปเล็กน้อย
ความสนใจของเขาจึงไม่ได้จดจ่ออยู่กับพิธี แต่ไปอยู่ที่เขวียเหมยแทน

ครูต่อมาอันตันเขี้ยวและองค์หญิงเปาซึ่งก็มาถึง ด้านหลังพวกนาง
ยังมีสหายกับคุณหนูจวนแม่ทัพตามมาอีกหลายคน

พวกนางมายืนซ้อนหลังเขวียเหมย

เหล่าสหายในแม่ทัพคารวะเขวียเหมย เขวียเหมยก็คารวะตอบอย่าง
ยิ้มแย้ม

"จิ้งจอกก็มาร่วมดูความครึกครื้นด้วยหรือเจ้าคะ" สหายในแม่ทัพคนหนึ่ง
ถามเขวียเหมย

เขวียเหมยพยักหน้า "ข้าไม่เคยเห็นพิธีนี้มาก่อนเจ้าคะ"

"ข้าพอจะรู้รายละเอียดของพิธีนี้อยู่บ้าง" สหายผู้นี้ตอบ "ข้าเคยเห็นมา
หลายหนแล้ว อีกประเดี๋ยวธิดาเทพก็จะทำการรำรำบริกรรมคาถาเพื่อ
ยืนยันว่าคนที่มีความหมายจะอยู่ที่นั่นหรือไม่ หากไม่อยู่ก็ต้องทำนายต่อว่า

อยู่ที่ใด นักไฟจะขึ้นไปยังจุดที่คุ้มกันคนผู้นั้นอยู่ออกมา แต่หากคนคนนั้น
อยู่ในที่นี้ นักไฟจะค้นหาตัวพบเลยเจ้าคะ"

เซวียเหมยไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน

นางรู้แค่เรื่องการร้ายรำบิกรรมคาถา สิ่งนี้ก็มีในยุคหลังด้วยเช่นกัน
แต่ 'นักไฟ' อะไรนั้นคงยากเกินกว่าที่จะถ่ายทอดสืบต่อกันมา

"นักไฟคือสิ่งใดหรือเจ้าคะ" เซวียเหมยถามไปแล้ว

"เป็นนกที่ทำจากไม้ไผ่ มันบินได้ และจะเผาไหม้เมื่อเริ่มการทำนาย"

สุหยินแม่ทัพตอบ

เซวียเหมยเคยได้ยินมาว่า 'โคยนต์มังกัล*' สามารถยับยั้งได้ด้วย
การใช้กลไก

เช่นนั้นธิดาเทพผู้นี้ก็รู้วิธีใช้กลไกด้วย?

นกไฟที่นางสร้างออกมาก็บินได้อย่างนั้นหรือ

เซวียเหมยอดไม่ได้ที่จะตั้งตารอ "นี่น่าสนใจยิ่งนัก"

ยามนี้อันตั้นเขียวที่ยืนอยู่ด้วยกันกับองค์หญิงเป่าชิงกลับได้ตอบกับ
เซวียเหมย "น่าสนใจมากจริงๆ ข้าไม่เคยเห็นนักไฟมาก่อนเหมือนกัน
เจ้าคะ"

"วันนี้พวกเราจะได้เปิดหูเปิดตาสักหน่อยแล้ว" เซวียเหมยกล่าว
องค์หญิงเป่าชิงแค้นเสียงนี้ เบือนหน้าไปทางอื่น ไม่สนใจเซวียเหมย
เซวียเหมยก็ไม่สนใจเช่นกัน

สุหยินแม่ทัพมีใบหน้ายิ้มแย้ม ไม่กล้าล่วงเกินทั้งสองฝ่าย

จากนั้นเสียงกลองก็ดังขึ้น และแล้วพิธีกรรมที่แท้จริงก็กำลังจะเริ่มขึ้น

* โคยนต์มังกัล เป็นพาหนะที่คิดค้นโดยจุเกอเสียงหรือจุกตเสียง อัครเสนาบดีอาณัติจักรสู่อันหรือจิกกัก
ในสมัยสามก๊ก แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือโคยนต์ที่มีล้อเดียว ใช้บรรทุกของหนัก และมังกัลที่มีล้อ 3 ล้อ ใช้ลาก
ส่วนโคยนต์อีกที และมังกัลก็ช่วยให้อ่อนแรงในการขนส่ง

ธิดาเทพยขับตัวร้ายรำขึ้นมา พร้อมกับนกไฟตัวเล็กที่อยู่ในมือตามคาด
การร้ายครั้งนี้ซับซ้อนมาก ธิดาเทพร้ายรำอยู่ราวครึ่งชั่วโมง ถึงอย่างนั้น
พวกเซวียเหมยก็ไม่นึกเบื่อหน่าย ยังคงเฝ้าดูอย่างจดจ่อ จากนั้นเมื่อ
การร้ายรำบริกรรมคาถาสิ้นสุดลง จู่ๆ นกไฟที่อยู่ในมือของธิดาเทพก็มี
ไฟลุกโชนขึ้นมาเอง

มีเสียงอุทานจากฝูงชน

น้องห้าของเซวียเหมยรีบดึงแขนเสื้อพี่สาวอย่างรวดเร็ว "พี่หญิงใหญ่ๆ
ท่านเห็นหรือไม่ขอรับ ช่างน่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก"

หลังจากที่นกไฟถูกเผาไหม้ ธิดาเทพและสาวคนอื่นๆ ก็ขับร้องเพลง
เสียงสูงขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน เสียงนั้นดังลั่นสั่นสะเทือนโศดประสาท
กลบเสียงจากกลุ่มคนเบื้องล่างแทนบูชาไปจนหมด

เซวียเหมยเหมือนได้ฟังคอนเสิร์ตโอเปร่า สายตานางยังคงมองไป
ที่นกไฟตัวนั้นอยู่

นกไฟเริ่มบินโฉบลงมา ซึ่งหมายความว่ามันคือที่มีดาวหายนะอยู่ใน
ที่แห่งนี้

มันบินไปรอบแท่นบูชา มีเสียงกรีดร้องตกใจดังออกมาจากในฝูงชน
ด้วยกลัวว่ามันจะตกลงมาใส่ตน

ธิดาเทพและเหล่าสาวกขับร้องด้วยเสียงที่สูงขึ้นอีกชั้นหนึ่ง ทำเอา
แก้วหูคนได้ยินแทบแตก

ขณะนี้เองนกไฟก็ได้เปลี่ยนทิศทางและมุ่งตรงมาทางเซวียเหมย
เซวียเหมยยังนึกหาวิธีว่าอีกเดี๋ยวจะหลบเสียงอย่างไรไม่ให้เจ้านกนั้น
มาเผาผลาญของนาง

หากถูกเผาผลาญจนหัวโหล่น แล้วยังไม่มียมปลอมให้ใส่ได้อีก นาง

คงต้องอธิบายอย่างหาที่สุดไม่ได้

นางรู้ว่าเป้าหมายของนกไฟจะต้องเป็นนางแน่ เพราะอย่างไร
อันตันเซียวก็ได้เฝ้าวางแผนการมานานถึงเพียงนี้แล้ว

ทันใดนั้นก็มื้อมือคู่หนึ่งมาสะกิดไหล่เซียวเหมยผ่านชั้นผ้า

สายตาของทุกคนกำลังจจจจอยู่ที่นกไฟ ไม่มีผู้ใดหันสนใจสิ่งรอบกาย
เซียวเหมยที่ถูกสะกิดไหล่สะดุ้ง เพราะนางไม่ทันสังเกตว่ามีใครเข้ามาใกล้
ตนเอง

เมื่อนางเหลียวกลับไปมองก็ได้เห็นหน้าตาอันหล่อเหลา

รูปโฉมของคนผู้นี้หล่อเหลา แต่ก็ดูน่าเกรงขามในขณะเดียวกัน
เซียวเหมยรู้สึกว่าเขาเป็นบุรุษรูปงามที่มีความลึกซึ้งและเคร่งขรึม
ยิ่งทำให้มีเสน่ห์ขึ้นไปอีก เหมือนกับความเย้ายวนใจของคนในชุดขุนนาง

เขาคือพระธรรมอาจารย์หมีเงิน

เขาส่งยิ้มให้เซียวเหมย จากนั้นก็ดีดนิ้วเบาๆ มีบางอย่างบินออกมา
จากปลายนิ้วของเขา

นกไฟที่บินตรงมาทางนี้พลันชะงักกลางอากาศ ในที่สุดก็โฉบมา
ตกลงบนไหล่ของอันตันเซียวแล้วกลิ้งซุกๆ ลงมา

เซียวเหมยกังวลเกินไปเอง หลังจากที่ยกนั้นชนคนแล้วเปลวเพลิง
ก็จะดับมอดไปทันที อย่างมากก็แค่ไหม้เสื้อเล็กน้อยเท่านั้น

เซียวเหมย "..."

ไม่ควรเป็นเช่นนั้นดี พระธรรมอาจารย์ไยท่านถึงต้องมาช่วยจนทำให้
เรื่องยุ่งยากเช่นนี้ด้วยเล่า

502

ทำนองเมโลดี้ใจไม่มันอื่น

อันตันเขี้ยวมองไปที่นกไฟตัวนั้นที่ตกลงบนพื้น ม่านตาของนางก็
หดตัวลงจับปล้น

นางจ่ายเงินไปมากถึงเพียงนี้ กลับยังเกิดความผิดพลาดครั้งใหญ่ขึ้น
นางธิดาเทพเวรนั้น!

นางหน้าถอดสีในทันตา

คนที่เดิมยืนอยู่ข้างๆ นางกลับรีบหลีกหนีถอยห่างออกไปอย่าง
รวดเร็วหลังจากตะลึงงันไป ทั้งนางไว้กลางพื้นที่โล่ง เหลือเพียงองค์หญิง
เป่าซึ่งผู้เดียวที่ยังยืนอยู่ข้างกายนาง

องค์หญิงเป่าซึ่งก็นิ่งงันไปเช่นกัน

"ไม่นะ ไม่ใช่ข้า!" คล้ายว่าอันตันเขี้ยวเพิ่งจะได้สติ

จากนั้นก็มิเสียงคำรามดังลั่นจากในฝูงชน กลับเสียงแตกต่างของนาง
"ดาวหายนะ!"

"จับนางไว้เร็ว เฆนางให้ตายเสีย!"

"อย่าปล่อยให้นางหนีไป!"

"ข้าไม่กล้าจับนาง บนตัวนางจะมีโรคอะไรหรือไม่ นากล้วยิงนัก!"

"องค์หญิง องค์หญิงมานี้เร็วเพคะ จะทรงยืนกับนางไม่ได้นะเพคะ"

"นางเป็นใครกัน"

เซวียเหมยได้ยินทุกอย่างเข้ามาในโสตประสาท ซึ่งเป็นไปตามที่นางคาดเดาไว้ไม่มีผิดเพี้ยน

มีคนและเสียงดังมาจากทุกทิศทุกทาง แพบจะกลืนกินอันตันเซียวทั้งเป็น

นกไฟเป็นนกกลไกชนิดหนึ่ง มันจะไม่เปลี่ยนทิศทางง่ายๆ เว้นแต่จะมีใครเข้าใจกลไกนี้เท่านั้น มิเช่นนั้นแล้วต่อให้มีวรยุทธ์แก่กล้าเพียงใดก็ไร้ประโยชน์

ทว่าพระธรรมาจารย์หนีเดินเข้าใจกลไกของมัน

เซวียเหมยให้ยารักษาโรคเกาต์แก่เขาไปโดยคิดว่าวันหน้าคงยากจะได้พบกันอีก แต่จู่ๆ เขาก็กลับมาอีกครั้งและลงมือทำลายแผนการของนางเสียอย่างนั้น

ใจหนึ่งเซวียเหมยรู้สึกชอบคุณกับการปกป้องของเขา แต่อีกใจก็อยากเอาเท้ายันเขาเสียให้รู้แล้วรื้อรด

กว่าจะได้โอกาสนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายแท้ๆ!

นางไม่เคยคิดให้อันตันเซียวตาย

อันตันเซียวเป็นแค่คนต่ำต้อยไม่สลักสำคัญอันใด ไม่ว่านางหรือองค์หญิงเป่าซึ่งจะตายก็ไม่อาจเปลี่ยนสถานการณ์ในเมืองไปไหนได้ ดังนั้นในสายตาของเซวียเหมยความเป็นตายของพวกนางจึงไม่ได้มี

ความหมายอะไรนัก

เรื่องราวกำลังเริ่มเป็นไปในทิศทางที่เชวียเหมยคาดหวัง

เมื่อทุกคนรู้ว่าอันตันเชียวคือคนที่มีดาวหายนะก็เริ่มขำงาป้าวของใส่นาง ไม่ว่าจะเป็นรองเท้าที่ใส่อยู่ ขนมหักกินอยู่ในมือ หรือก้อนกรวดที่หยิบได้จากบนพื้น ต่างพากันเขวี้ยงไปหาอันตันเชียวทั้งหมด

ใบหน้าของอันตันเชียวซีดเผือด

องค์หญิงเป่าซิงก็ตะลึงกันไปเช่นกัน องค์รักษ์ของนางก็ทำตามหน้าที่อย่างจงรักภักดี ก้าวขึ้นมาคุ้มกันนางพลางดึงตัวนางไปด้านหลัง

อันตันเชียวยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวโดยทำอะไรไม่ถูก

เชียวจิ้งเจิงที่อยู่ในฝูงชนเดิมที่วางแผนที่จะช่วยเหลือเชวียเหมยทว่าเมื่อเห็นสถานการณ์เปลี่ยนเป็นเช่นนี้เขาก็เกิดนึกอะไรขึ้นได้ จึงเลือกทำตามแผน รีบพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

เขากางเสื้อคลุมกันลมออกกันอันตันเชียวที่ผอมเพรียวอ่อนแอไว้ในอ้อมแขนและมองไปรอบๆ อย่างเย็นชา "หยุดให้หมด!"

เมื่อเห็นภาพจากนี้ นัยน์ตาของเชวียเหมยก็เปล่งประกายขึ้น นางหลุบเปลือกตาลงเพื่อปกปิดอารมณ์ไว้

ท่านฮ่องช่วงโปรดเปรี๊ยะยิ่งนัก

แล้วนางก็เงยหน้าขึ้น แววตาของนางเต็มไปด้วยความตื่นตกใจและความริษยาอย่างไม่อาจปกปิดได้

ไม่มีใครเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสีหน้านางในขณะนี้

พระธรรมอาจารย์หมีเงินกลับสังเกตเห็นรอยยิ้มที่มีเลศนัยตรงมุมปากของนาง

เชวียเหมยจ้องเชียวจิ้งเจิงกับอันตันเชียวโดยไม่ละสายตา

ขณะที่เซียวจิ้งเจิงปกป้องอันดับเซียวอยู่นั้น องค์หญิงเปาซิงก็หันไปมองเซียวเหมยในทันที เมื่อได้เห็นเซียวเหมยหน้าถอดสีอยู่จริง ๆ นางก็พลันชอบบอชอบใจขึ้นมา

ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ก็ประหลาดใจไม่แพ้กัน

"ท่านผู้บัญชาการ นางมีดาวหายนะอะไร!"

"จะมีโรคระบาดเกิดขึ้นอะไร! ท่านผู้บัญชาการ! ยามนี้ท่านจะมาเข้าข้างนางไม่ได้! นางเป็นแม่มด!"

เซียวจิ้งเจิงกวาดสายตามองทุกคน โดยมองข้ามเซียวเหมยไปแล้วพูดอย่างเย็นชา "นางเป็นลูกกำพร้าของรองแม่ทัพอัน รองแม่ทัพอันตายด้วยลูกธนูของขงหยง นางเป็นบุตรสาวของทหารกล้าแกร่ง ไม่ใช่ใครที่พวกเจ้าจะมาใส่ร้ายป้ายสีไปเรื่อยได้"

สีหน้าท่าทีของธิดาเทพก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

เมื่อได้ยินเซียวจิ้งเจิงพูดเช่นนั้น ทุกคนพากันรู้สึกว่าเขาชอบพอในรูปโฉมของอันดับเซียวเข้าให้แล้ว

อันดับเซียวขดตัวอยู่ในอ้อมอกของเขา ในยามนี้หัวใจก็เอ่อล้นไปด้วยความอบอุ่นอันอธิบายไม่ถูก

แม้นางจะรู้อยู่แก่ใจว่านี่เป็นการแสดงออกอย่างจอมปลอม แต่นางก็ยังปล่อยให้ตนเองจมอยู่ในนั้น ดังนั้นนางจึงแอบอิงไปกับแผ่นอกของเซียวจิ้งเจิง

"ท่านผู้บัญชาการ หากมีโรคระบาดเกิดขึ้นจริง..."

"ข้าจะส่งนางออกไป!" เซียวจิ้งเจิงพูดทันที "จะส่งไปเดี๋ยวนี้ธิดาเทพผู้มีดาวหายนะจำเป็นต้องเผาให้ตาย หรือว่าส่งออกไปก็ได้"

เดิมทีธิดาเทพได้รับเงินให้ร่วมแสดงมาเป็นจำนวนมาก

ตอนนี้เห็นเรื่องราวกลายเป็นยุ่งเหยิง ย่อมคิดหาทางหนีตั้งแต่ตอนที่ทำได้ "จำเป็นต้องร่ายรำปริกรรมคาถาสยามวัน ให้นางนั่งกลางแท่นบูชา แล้วค่อยส่งนางออกไปถึงจะได้ผลเจ้าค่ะ!"

"เช่นนั้นก็ไปเตรียมพิธีเสีย" เชี่ยวจิ้งเจิงพูดด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นว่าแล้วก็อุ้มอันตันเชียวขึ้น

ครานี้แม้แต่พวกเชวียรุ่นก็ยังต้องหันไปมองคูสีหน้าเชวียเหมย
เชวียเหมยก็เพียงแค่นิ่งงันไป

นางคล้ายกับโกรธจนสติหลุดลอยไปแล้ว สีหน้าไร้ซึ่งอารมณ์ใด
ไม่มีแม้แต่หยาดน้ำในดวงตา

"ใครก็ได้ พาคุณหนูอันกลับไปแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนส่งขึ้น
แท่นบูชา" เชี่ยวจิ้งเจิงออกคำสั่ง

ทันใดนั้นก็มihatรอกษัตริย์ส่วนตัวของเขาจูงม้าเข้ามา
เชียวจิ้งเจิงอุ้มอันตันเชียวขึ้นไปบนหลังม้า แล้วทั้งสองก็จากไป
คนที่อยู่ ณ ที่นั่นตื่นตะลึงกันอีกครั้ง

"ที่แท้คุณหนูอันก็คือคนที่จะมาเป็นชายารู้อย่าง"

"ชายารองกระมัง ชายาเอกคือเจิงหยางจวินจูมิใช่หรือ ได้ยินมาว่า
ท่านต้องเรียกเจิงหยางจวินจูว่าเป็นภรรยาของเขา"

บางคนยินดีกับความทุกข์ของเชวียเหมย ในขณะที่บางคนก็
เห็นอกเห็นใจนาง

เชวียรุ่นเดือดดาลจัด หมายจะไล่ตามไปได้เคียงกับรู้อย่างทันที
ท่านต้องมีพี่หญิงของเขาแล้ว เรื่องอะไรถึงไปมีความสัมพันธ์คลุมเครือ
กับอันตันเชียวอีก

และแล้วฝูงชนก็ได้ชมละครสนุกไปอีกจากหนึ่ง

พวกเซวียเหมยกลับมายังจนแม่ทัพใหญ่

ไฉยวนและจินผิงรับรู้แผนของเซวียเหมย และรู้ว่าท่านต้องแค่
ปรับแผนการให้เข้ากับสถานการณ์จนทำเรื่องนี้ได้สำเร็จ แต่พวกนาง
ก็ยังคับข้องใจกว่าเดิม

แค่แสดงละคร ไม่เห็นจำเป็นต้องไปกดดันนางแม่ผดนั้นเลยนี่!

ไฉยวนสังเกตเห็นหน้าเซวียเหมย "คุณหนู..."

"ฮู้ ท่านต้องแค่อยากให้สมจริงขึ้นสักหน่อยก็เท่านั้น" เซวียเหมย
กล่าว "ไปเอาน้ำมาหน่อย"

นางขี้ตาแรงๆ ทำให้ตาแดงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เซวียรุ่มโมโหหัวฟัดหัวเหวี่ยงอยากจะไปคิดบัญชีกับเซียวจิ้งเจิง
ท่าถูกทหารองครักษ์ส่วนตัวของเซียวจิ้งเจิงขวางไว้ไม่อนุญาตให้เข้าไป
ในจนแม่ทัพใหญ่

หลูเหวินอยู่ไม่เป็นสุข หันไปมองดูทางนั้นที่ทางนี้ที่ สงสัยว่าพวกเขา
จะได้กลับเมืองหลวงเร็วกว่ากำหนดเสียแล้ว

หลูซุหนานิ่งไร้ความรู้สึก

ภิกษุรูปนั้นไม่ได้ตามพวกเขากลับมา เขาจากไปตั้งแต่กลางทางแล้ว

"พี่ใหญ่ ท่านบรรพศตรีจะโกรธมากหรือไม่" หลูเหวินกังวลใจไป
พร้อมๆ กับสับสนในเวลาเดียวกัน "เหตุใดๆ ท่านต้องจึงได้ดีต่อคุณหนูอัน
ถึงเพียงนี้ หรือว่าเขาจะมีใจให้คุณหนูอันด้วยขอรับ"

"ไม่หรอก"

"แต่..."

"เจ้าไม่เห็นสีหน้าของไฉยวนหรือ" หลูซุถามหลูเหวิน

หลูเหวินจุนง "ไฉยวน? ไฉยวนมีอันใดหรือขอรับ"

"นางเป็นถึงสาวใช้ของท่านบรรพสตรี แต่พอเห็นท่านต้องอึ้งคุณหนูอื่น
นางกลับแค้นตกตะลึงไปเพียงเล็กน้อย แล้วความประหลาดใจของนาง
หลังจากนั้นก็ดูเหมือนเป็นการจงใจทำขึ้นมา" หลูซุ่ยเสียด่า

หลูเหวิน "..."

ฟังอยู่นานสองนานเขาก็ยังไม่เข้าใจ

"ท่านจะบอกว่าท่านต้องชอบคุณหนูอื่นมาโดยตลอด และท่าน
บรรพสตรีกับไฉยวนก็รู้เรื่องนี้อย่างนั้นหรือขอรับ" หลูเหวินถาม

หลูซุติ ที่แก้สดีปัญญาคนเราก็สามารถแตกต่างกันได้มาก
ถึงเพียงนี้

น้องชายขลาดเขลาเสียจนหลูซุห่มศอามณ์จะพูดกระตุ้นให้ตื่นเต้น
จึงพูดอย่างตรงไปตรงมา "ไม่ใช่ ข้าหมายความว่าท่านบรรพสตรีรู้ล่วงหน้า
แล้วว่าท่านต้องจะทรงทำเช่นนี้"

ความสับสนในใจของหลูเหวินยิ่งรุนแรงขึ้น

"แล้วเหตุใดท่านต้องจึงทำเช่นนี้เล่า"

"พวกเขาหารือกันไว้แล้ว" หลูซุตอบ

"ท่านบรรพสตรีเลอะเลือนไปแล้วหรือ"

"เจ้าไปถามนางดูก็ได้"

หลูเหวิน "..."

จนถึงตอนนั้นที่สุดเขาก็ฟังออกแล้วว่าพี่ใหญ่จะสื่อว่าอะไร ฟังออก
แล้วว่าพี่ใหญ่เหน็บแนมเขา

เขาเกาหัว อยากถามแต่ก็ไม่กล้าถามอีก

เรื่องนี้ไม่ชอบมาพากลจริงๆ

ผ่านไปได้ไม่นานทหารองครักษ์ส่วนตัวในจวนแม่ทัพใหญ่ก็ได้ยินเสียงจิ้งจอกทะเลาะกับผู้บัญชาการ

ทะเลาะกันเสียงดังอย่างมาก

จิ้งจอกถึงขั้นวิ่งออกจากห้องมา

ต่อมาตอนที่ผู้บัญชาการออกมาก็มีรอยฝ่ามือบนใบหน้าอย่างชัดเจน

ทุกคนเริ่มพูดกันแข็งขัน "นางซี้หึงถึงเพียงนี้ หากไทเฮาทรงทราบจะต้องกริ้วมากเป็นแน่"

"กล้าตบตีท่านองค์ด้วยรี ท่านองค์ก็ไม่ได้รับความเป็นธรรมนะสิ เขาแค่ปกป้องคุณหนูอันเท่านั้น"

เรื่องนี้มีจุดให้พูดถึงเป็นอย่างมาก เพราะอย่างไร 'ท่านผู้บัญชาการโดนตบ' ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ชาวสื่อแพร่ไปทั่วทุกสารทิศในทันที ผลลัพธ์นั้นเป็นที่น่าพึงพอใจยิ่งกว่าที่เขวียหมยต้องกลายเป็นแม่มดเองเสียอีก

ทุกคนรู้ว่าเขวียหมยและเขียวจิ้งเจิงมีความขัดแย้งกันแล้ว

503

ไม่ซงงนุได้สำเร็จ

บรรยากาศในจวนแม่ทัพใหญ่เพียวฉีหุดูเป็นอย่างมาก
คราวนี้แม้แต่หลูเซงก็ไม่ใช่ใจว่าเขียวยุ่กับเซียวจิ้งเจิงกำลัง
ทำอะไรกันแน่

หลูเหวินยี่งเคร่งเครียด เดินไปทางใดก็ต้องระมัดระวัง ครั้งก่อน
พี่ใหญ่ของเขาวิเคราะห์อย่างมีเหตุผลเสียดิบดี แต่พริบตาถัดมาท่าน
บรรพสตรีก็ไปตบหน้าท่านเองเข้าให้เสียแล้ว เห็นได้เลยว่าพี่ใหญ่ของเขา
ไม่ได้น่าเชื่อถือไปเสียทุกเรื่อง

รวมกับที่ไฉยวนอารมณ์ไม่ดี ถ้ามอะไรนางหยอยก็ต้องถูกนาง
ตอกหน้ากลับมาเสียทุกครั้งไป

"นี่เป็นเรื่องใหญ่แล้ว!" ในที่สุดหลูเหวินก็ได้ข้อสรุป

เซียวรุ่มน้องห้าของเซียวเหเมยแต่แรกก็เลือดในกายคุกรุ่นอยู่
ไม่ใช่น้อย คิดจะไปกู้หน้าคืนให้พี่หญิงใหญ่ แต่ต่อมาได้ยินว่าพี่หญิงใหญ่

ตบหน้าท่านออกไปแล้ว เขาก็ชะงักไปในทันใด

จนแม่ทัพใหญ่เต็มไปด้วยทหารองครักษ์ส่วนตัวของท่านต้อง
หากเขาหาเรื่อง พวกเขาไม่กล้ารังแกพี่หญิงใหญ่ก็ไม่ได้หมายความว่า
จะไม่มาระบายอารมณ์กับเขาที่เป็นน้องชายนางสักหน่อย

ช่างเถอะ อย่าไปยุ่งเลย

อย่างไรพี่หญิงใหญ่ก็ได้เสียเปรียบอะไร เขียวรุ่นพลบใจตนเอง
แล้วก็หดหู่กลับไป

ความเหี้ยมโหดของเจิงหยางจวินจู่ได้เพิ่มขึ้นไปอีกขั้นแล้ว

แม่ทัพหลายนายแอบคุยกันว่าอย่าได้หากรยาแบบเจิงหยางจวินจู่
เป็นอันขาด

"ล่องเกินท่านผู้บัญชาการแล้วไม่ถูกคุมขังหรือ"

"นางยังไม่ใช่ชยาต้องเลยด้วยซ้ำก็ขึ้นหรงถึงเพียงนี้แล้ว หาก
นางได้เป็นชยาต้องขึ้นมา เรือนหลังจะยังสงบอยู่ได้อีกหรือ"

แต่ทหารองครักษ์ส่วนตัวของเขียวจิ้งเจิงกลับไม่กล้าพูดอะไรมาก
เพราะอย่างไรเจิงหยางจวินจู่ก็มีคุณูปการ พวกเขาไม่กล้าล่วงเกิน

บ่ายวันรุ่งขึ้นพวกองแม่ทัพหลูเห็นท่านออกไปขอขมาลาโทษ
เจิงหยางจวินจู่ เจิงหยางจวินจู่ทำให้ ท่านต้องโอบกอดนางไว้ในอ้อมแขน
เพื่อปลอบโยนนาง

ท่านต้องยังพูดอีกว่า "หากเจ้ายังไม่หายโกรธ ให้เจ้าตบแก้มซ้ายอีกที
ดีหรือไม่"

ทุกคน "..."

ต่อให้เป็นผู้บัญชาการเองก็ไม่อาจช่วยอะไรได้

เรื่องที่เป็นเรื่องใหญ่สำหรับคนนอก เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้บัญชาการและ
เจียงหยางจวินจู่แล้วก็แค่เรื่องจ้องนอนของคนสองคนเท่านั้น

เจียงหยางจวินจู่หึงหวงอย่างไม่มีสาเหตุจึงตบเขา และทำที่สุด
ผู้บัญชาการก็ต้องมาขออภัยนาง

พวกเขาทั้งสองได้คืนดีกันอีกครั้ง

ทว่าคนที่ช่างสังเกตก็จับเค้าลางบางอย่างได้ ท่านผู้บัญชาการ
ไม่ค่อยเข้าไปในเรือนชั้นในแล้ว เจียงหยางจวินจู่ก็ไม่ออกมาเช่นกัน ทั้งสอง
ไม่ได้พบกันเป็นการส่วนตัว

เรื่องของอันตันเซียวกทำให้ผู้คนในเมืองตื่นกังวล และหันเหความสนใจ
ส่วนใหญ่ออกไป

นางถูกวางบนแท่นบูชา ตากลมหนาวเป็นเวลาสามวัน และเมื่อ
ได้เห็นธิดาเทพร่ายรำบริการมาถาตตลอดสามวันนางถึงจะจากไปได้

อันตันเซียวกจะถูกส่งตัวออกไปจากเมืองไปหย่า

บัดนี้นางจำต้องออกไปแล้ว ไม่เช่นนั้นคนในเมืองจะเข้ามารุม
โจมตีนาง อาจตีสางให้ตายทั้งเป็นได้

ยามที่นางจากไป พี่น้องจวนสกุลเจียงไปส่งนางที่เมืองถัดกันแล้วก็
กลับมา ให้ผู้คุ้มกันเรือนของจวนสกุลเจียงที่เหลือพานางกลับเมืองหลวงไป

องค์หญิงเปาซิงไม่อยากจะปล่อยนางไป จึงกลับเมืองหลวงไป
พร้อมกับนางเสียอย่างนั้น

เมื่อได้ยินว่าองค์หญิงเปาซิงจะจากไปแล้ว บรรดาสุหยินและ
คุณหนูทั้งหลายก็รู้สึกเหมือนได้จับไล่คนที่มีความหมายนั้นออกไปอย่างนั้น
หลังจากที่อันตันเซียวกจากไป เซวียเหมยก็ไปหาเซวียจิ้งเจิงที่

ห้องหนังสือชั้นนอก ผลคือเขี้ยวจึงแจ้งให้ทหารองครักษ์ส่วนตัวมาบอกว่า
เขาไม่อยู่

ทั้งสองคนเบื่องหน้าเหมือนจะคืนดีกันแล้ว แต่ในความเป็นจริง
พวกเขายังมีความขัดแย้งกันอยู่

ถูกตบหน้าเช่นนี้ ย่อมเป็นการหยามเกียรติผู้บัญชาการแน่นอน
อยู่แล้ว

เขี้ยวเหมยก็อารมณ์ไม่ดี ควบม้าออกไปล่าสัตว์โดยลำพัง ไม่ยอม
ให้ใครติดตามไปด้วย

นางต้องออกไปข้างนอกติดต่อกันสามวัน แล้วก็ไปนั่งอยู่ในบริเวณ
ปารกร้างด้านนอกตลอดครึ่งบ่ายด้วยท่าที่อันแสนเซื่องซึม

จนถึงวันที่สี่นางก็ยังออกไปล่าสัตว์เพื่อผ่อนคลายจิตใจ คราวนี้
นางไปค่อนข้างไกล และทหารองครักษ์ส่วนตัวสองนายที่ติดตามนาง
ก็หะหลวม

พวกเขาทั้งสองคุ้ยเล่นพักผ่อนกันอยู่ที่เดิม รอให้จิ้งจุกกลับมาจาก
เที่ยวเล่น

ไม่คาดคิดว่าจวบจนพลบค่ำแล้วจิ้งจุกยังไม่กลับมา และม้าของนาง
ก็กำลังเล็มหญ้าอยู่ข้างทาง

ท่านผู้บัญชาการร้อนใจมากจึงส่งคนไปตามหา กลับพบแต่ร่องเท้า
ของจิ้งจุกเพียงข้างเดียว

ร่องเท้าข้างนั้นถูกลูกศรของชาวขงหนูยิงปักอยู่กับพื้น

"เจิงหยางจิ้งจุกถูกพวกขงหนูจับตัวไป!"

หินก้อนเดียวสะท้อนเป็นคลื่นนับพันชั้น

คนที่ก่อนหน้านี้ตำหนิว่านางได้รับความโปรดปรานจนโอหังไม่รู้จัก

ที่สูงที่ต่ำ กล้าตบตีผู้บัญชาการ ยามนี้ก็เริ่มวิตกกังวลกันแล้ว

"เชิงหยางจวินจู่เป็นหมอกทวดตา จะมอบให้พวกขงหนู่ไปได้อย่างไร"

"นางคันพบถ่านหินด้วย ไม่อย่างนั้นพวกเราก็ยังคิดว่ามันเป็นแค่หินสีดำ ต้องทนหนาวโดยไม่อาจทำอะไรได้ ตอนนี้พวกเราสบายกันมาก ไม่ต้องกังวลว่าจะหนาวจนตายในช่วงเหมันต์อีกต่อไป"

"ต้องตามตัวนางกลับมาให้ได้!"

"ตามอย่างไรกัน ต้องทำสงครามอย่างนั้นหรือ"

ชาวบ้านและทหารต่างก็พากันวิพากษ์วิจารณ์ ต่างคนต่างความคิด ต่างคิดว่าตนมีวิธีที่ฉลาดเฉลียว สามารถตามตัวเชิงหยางจวินจู่กลับมาได้ แต่คนที่ตัดสินใจได้จริงๆ กลับไม่พูดอะไร...

ในห้องโถงใหญ่ของหน่วยกิจการทหาร เหล่าแม่ทัพขุนนายเยียบปาก เพราะผู้บัญชาการทหารไม่พูดอะไรเช่นกัน

ไม่มีใครรู้ว่าควรทำอย่างไรดี

จะให้ทำลายความสงบสุขในตอนนี้ ไปทำศึกสู้ตายกับชาวขงหนู่ เพื่อจวินจู่ผู้เดียว เกรงว่าราชสำนักคงจะไม่เห็นด้วย พวกเขาจะเดือดร้อนกันไปหมด

ยุทธวิธีที่เหล่าแม่ทัพของเมืองไป๋หยามักจะใช้กับชาวขงหนู่มา โดยตลอดคือการ 'ตั้งรับ'

ตั้งรับไม่ให้ชาวขงหนู่โจมตีเข้ามาได้ จะไม่เป็นฝ่ายเริ่มบุกเข้าโจมตีก่อนเด็ดขาด เพราะขงหนู่มีดินแดนกว้างใหญ่ ผู้คนเบาบาง หากทะเลาะทะล่าเข้าไปจะถูกล้อมเอาได้ง่ายๆ ถึงตอนนั้นจะได้ไม่คุ้มเสีย สงครามเป็นเรื่องใหญ่ของแว่นแคว้น ผู้ที่เอ่ยปากพูดในราชสำนัก

ได้ล้วนเป็นขุนนางฝ่ายนั้น และขุนนางฝ่ายนั้นร้อยทั้งร้อยก็จะเกรงกลัวสงคราม ดังนั้นพวกเขาจึงไม่อาจออกตัวทำศึกก่อนได้

ทว่ายอมให้ขงหยูยึดครองจวินจูโดยไม่ทำศึกตอบโต้ นี่จะไม่เท่ากับเป็นการหมิ่นเกียรติผู้บัญชาการทหารหรือ

เหล่าแม่ทัพคิดกันไปต่างๆ นานา

แม่ทัพเจินยังคงปักพื้นอยู่ที่จวิน ไม่อยู่ที่นี้

เจิงหลันเท้ามียศไม่สูงพอที่จะปรากฏตัวในห้องโถงใหญ่นี้ ดังนั้นแม่ทัพเหล่านี้จึงไม่มีผู้ใดเคยติดค้างหนี้บุญคุณเขี่ยเหมย ไม่อาจใช้ตำแหน่งของตนพูดแทนนางได้

"ท่านผู้บัญชาการ ข้ามีแผนอยู่แผนหนึ่ง ไม่ทราบว่าจะใช้การได้หรือไม่" เจิงจั้นทำลายความเงียบลง

เซียวจิ้งเจิงดูเหมือนเพิ่งได้สติ "เจ้าลองว่ามาสิ"

"พวกเราส่งทูตไปประณามการกระทำชั่วช้าของสายลับขงหยู ให้พวกเขาคืนตัวจวินจูมา" เจิงจั้นกล่าว "ไม่เช่นนั้นพวกเราจะส่งกองทัพอหุ่บุกข้ามเส้นเขตแดนไป"

สิ่งนี้เรียกว่าการเจรจาที่ตามมารยาทก่อนแล้วจึงใช้กำลัง

เหล่าแม่ทัพไร้สัมเสียด ทุกคนอยู่ในเมืองไปหยามานาน พวกเขาฟังออกว่าเจิงจั้นจะสื่อว่าอะไร

สิ่งที่เจิงจั้นจะสื่อคือให้ทูตไปได้เถียงกับขงหยู

แผนการนี้อาจใช้เวลานาน แต่บางที่เมื่อมีโอกาสก็สามารถโจมตีกลับไปได้

"เจิงหยางจวินจูเป็นภรรยาข้า ข้ากับนางให้คำมั่นสัญญากันเองมานานแล้ว" เซียวจิ้งเจิงลุกขึ้นยืน "ข้าจะส่งองครักษ์ลับของข้าแฝงตัว

เข้าไปในราชสำนักของชยงหนู ร่วมมือกับสายลับของเราที่นั่นช่วยเหลือ
จวินจู่ออกมา การที่จวินจู่ถูกลักพาตัวเป็นเรื่องส่วนตัวของข้า ไม่เกี่ยวกับ
พวกท่านทั้งหลาย ขอขอบคุณที่พวกท่านยอมช่วยคิดแผนการ แยกย้าย
กันเถอะ"

ทุกคนมองหน้ากันไปมาแล้วต่างถอยกลับไป

นี่ย่อมเป็นวิธีการจัดการที่ดีที่สุดแล้ว

กลัวก็แต่ว่าผู้บัญชาการจะไม่แยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัว
จนลำบากมาถึงพวกเขา เขายอมแบกรับความรับผิดชอบไว้เองเช่นนี้
ก็เป็นเรื่องที่ดีแล้ว

อย่างไรก็ต้องไปตามเจิงหยางจวินจู่กลับมา

ทุกคนเดินออกจากห้องโถงแล้วพากันถอนหายใจ รู้สึกว่าท่าน
ผู้บัญชาการช่างเคราะห์ร้ายนัก

เจิงหลินซิงคู่หมั้นคนก่อนของเขาก็ถูกหงจี้ถักพาตัวไปย่ำยี ทำให้
เขาต้องบุกเข้ากระโจมใหญ่ของฉานอวี่ชยงหนูไปสังหารคน มาตอนนี้
ก็ยัง...

ดูเหมือนว่าพวกชยงหนูต้องการแก้แค้นเรื่องชิงตัวสตรีของฉานอวี่
ชยงหนูในอดีต จึงได้มุ่งเป้ามาจับสตรีของเซียวจิ้งเจิงโดยเฉพาะ

เซียวจิ้งเจิงต้องทนกับความอับยศอดสูครั้งนี้อีกครั้ง

"แม่ทัพเจิง ท่านไปปลอบผู้บัญชาการหน่อยแล้วกันนะ" แม่ทัพผู้หนึ่ง
ตบไหล่เจิงจั้น

เจิงจั้นยืนอยู่ได้ชยาคา ไม่ได้เดินต่อ เขาพยักหน้าตอบ "วางใจเถิด"

แม่ทัพผู้นั้นจากไป

พวกเขาทำเป็นว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับพวกเขา แต่ไม่คาดคิด

ว่าเข้าวันรุ่งขึ้นพวกเขาจะได้รับสารอีกครั้ง

ครั้งนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาทั้งหมด พวกขงหนูไม่ได้จับตัวไปแค่เซวียเหมยเท่านั้น แต่ยังจับองค์หญิงเปาซิงไปด้วย

องค์หญิงของแคว้นหนึ่งมีความเกี่ยวข้องถึงหน้าตาของราชวงศ์ พวกเขาไม่อาจถือเป็นเรื่องส่วนตัวของใครได้อีกต่อไป

ดอญ่า

神医她千娇百媚 9
Shen Yi Ta Qian Jiao Bai Mei 9

เส้นหิ้งหมอเทวดาหญิง 9
หมิงเยา เขียน
เสาสลักเปิดยาง, จินอันเหวิน แปล

จำนวน 457 หน้า
ราคา 449 บาท

Published originally under the title of 神医她千娇百媚 Shen Yi Ta Qian Jiao Bai Mei
Copyright © 明药 Ming Yao
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-2012-6

ภาพประกอบ 樞木 (Jin Mu)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

นับแต่มาอยู่ยงใหญ่ เจริญหมายก็เริ่มเปลี่ยนแปลงชีวิตความเป็นอยู่ของคนที่นี่
นางทำทุกอย่างเพื่อสอให้ทุกข์ทรงวางใจในตัวนาง
ขณะเดียวกันก็รอสัจฉาใจบิตจากเซียวจึงถึง
ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น สอให้ทุกข์ทรงยอมแต่งงานกับองค์เคหนิงเป้าซึ่งสำเร็จ
กว่าในคืนแต่งงานของทุกข์ทรง ก่อนที่นางจะจัดการกับเขา
เขาก็ส่งต่อของนางอย่างมาให้นาง ซึ่งนั่นไม่น่าอะไรของใคร!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com